

som Bilag til det Forslag, som nu kommer til at foreligge for ærede Medlemmer. Tanken deri var for Beværtningsens Bedkommende denne, at man skulde sondre mellem de saakaldte Afholdsbeværtninger, altsaa saadanne Beværtninger, som ikke medføre Ret til at udfæenke Brændevin eller stærke Drikke, og paa den anden Side andre Beværtninger, som have en saadan Ret. Man stillede saa Afgangen til at drive Afholdsbeværtning frit i Købstæderne og gjorde den afhængig af Bevilling paa Landet ligesom hidtil, men Meningen var den, at det skulde være forholdsvis let at kunne opnaa Bevilling til at drive Afholdsbeværtning. Derimod fastsatte man særlig strenge Bestemmelser for Afgangen til at drive Beværtning med Ret til Udfæenkning af Brændevin, og denne Afgang blev i alle Tilfælde baade for Købstædernes og Landets Bedkommende gjort afhængig af Bevilling. Det Princip, der saaledes laa til Grund for Regeringsforslaget, vandt for saa vidt Tilslutning i Kommissionen, som man fra alle Sider erkendte, at det vilde være det heldigste at opnaa, at man kunde sondre mellem Afholdsbeværtninger og Brændevinsbeværtninger. Men man turde ikke slutte sig dertil, fordi man frygtede for, at Kontrollen med Overholdelsen af den begrænsede Ret, som tilkom Afholdsbeværtningerne, vanskeligt kunde gennemføres navnlig her i Kjøbenhavn. Man gik derfor en anden Vej, idet man foreslog Regeringen, at al Beværtning skulde gøres afhængig af Bevilling, altsaa ikke blot, saaledes som hidtil, for Landets Bedkommende, men ogsaa i Købstæderne. Hertil har jeg sluttet mig, og jeg har altsaa lagt dette Synspunkt til Grund for det Forslag, som nu fremsættes. Der er i øvrigt fremkommet forskellige Henstillinger fra Næringslovs-kommissionens Side, til hvilke jeg for en stor Del har kunnet tage Hensyn, og da navnlig en, som jeg skal nævne straks, og det er den, at overalt, hvor man træffer Bestemmelser om Brændevin, enten det gælder Udfæenkning eller Handel, skulle disse Bestemmelser tillige gælde Vin. Dette Lovforslag er derfor ogsaa affattet saaledes, at Brændevin og Vin ere stillede lige med hinanden. — Hvad selve Forslaget angaar, skal jeg først omtale de Tilfælde, i hvilke Beværtningen er Frinæring. Der have vi endnu Bestemmelsen i Næringslovens § 61, at Frinæring er al Beværtning ved sluttet Bord. Det er en Bestemmelse, som efter den Tanke, der har ligget til Grund for den, er absolut rigtig, men som desværre i Praksis har faaet en Anvendelse, der har ført langt ud over det, som Næringsloven har tænkt sig. Man har derfor nu søgt nærmere at præcisere, hvad

den oprindelige Mening med Bestemmelsen har været, og man er da bleven staaende derved, at fri Næring skal være al Beværtning af en mindre og fast Kreds af Gæster ved sluttet Bord (Familiebord). Men naar man begrænser Reglen saaledes, maa man ved Siden deraf have særlige Regler for de Forhold, i hvilke Beværtningen nødvendigvis maa være fri Næring, og som saadanne er da i Lovforslaget nævnt for det første dette, at Beværtningen gælder Arbejdere i Fabrikker og lignende Arbejdssteder, hvortil Afgang ikke staa aaben for alle og enhver. Her er imidlertid Frinæring betinget af, at Værten er antagen af vedkommende Værkstedejere, og at Beværtningen finder Sted i et Lokale, hvorover Værkstedejeren har udelukkende Eaa-dighed. Dette er nødvendigt for at undgaa Omgaaelse af Lovens Bestemmelser. — Dernæst er det fri Næring at drive Værkshushold for Medlemmer af selvstændige Foreninger, saafremt Værkshusholdet udøves af en af Foreningen antagen Vært, i eller fra Lokaler, hvorover Benyttelsesretten udelukkende tilkommer Foreningen. Dette er en Bestemmelse, som har stor Betydning. Det vil selvfølgelig ikke være de Herrer ubekendt, at man rundt omkring driver meget stor Misbrug med Foreninger, hvis eneste Formaal i Virkeligheden er at omgaa Lovgivningen angaaende Beværtning. Man kan blive Medlem af Foreningen ved at betale et Indskud een Gang for alle af 10 Ore, og saa møder man op hos vedkommende Høker, eller hvem det er, og han beværter glat væk, uden at der i Virkeligheden foreligger nogen Forening. Saaledes er den tidligere Bestemmelse i Næringsloven bleven benyttet. Jeg tvivler for Resten ikke om, at det er uberettiget, at man har gjort denne Brug af Bestemmelsen; men vil man gaa til at revidere Lovgivningen angaaende Beværtning, maa man naturligvis ogsaa søge at hindre den Misbrug, der i saa Henseende har fundet Sted. — Endelig skulde det være fri Næring at drive Værkshushold i de saakaldte Gæstehjem, saafremt disse have en velgørende Karakter. Saadanne Gæstehjem for rejsende Haandværksfænde og ogsaa i andre lignende Forhold opstaa jo rundt omkring i Landet og gøre megen Gavn, og der bør ikke lægges dem nogen Hindring i Vejen fra Lovgivningens Side. — Endelig er der tilføjet en Bestemmelse om, at Indenrigsministeriet skal kunne give Tilladelse til fri Beværtningsnæring i andre Tilfælde, som stønnes at burde stilles lig med dem, som jeg nu har anført. Det var altsaa den fri Beværtningsnæring. Ved Siden heraf indeholder Forslaget nogle